

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **M. Ś.**,
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 2 czerwca 2023 r.,
żądania o wyłączenie od udziału w sprawie III KZ 13/23,
na podstawie art. 41 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**wyłączyć sędziego SN Zbigniewa Puskarskiego od udziału
w sprawie o sygn. III KZ 13/23.**

UZASADNIENIE

W dniu 24 lutego 2023 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło zażalenie skazanego M. Ś. (datowane na dzień 16 lutego 2023 r.) na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2023 r. (sygn. III KO 106/22), którym odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. II AKa 42/20, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 6 grudnia 2019 r., sygn. II K 31/17, wobec jego oczywistej bezzasadności. Skazany wnosi o „rozpoznanie zgłoszonych zarzutów w sposób dogłębny i obiektywny”, utrzymując jak we wniosku, że w sprawie zaistniały uchybienia wymienione w art. 439 § 1 pkt 8-10 k.p.k., dające podstawę do wznowienia postępowania z urzędu. Zażalenie skazanego — po jego

zarejestrowaniu w dniu 24 lutego 2023 r. pod sygn. III KZ 13/23 i stwierdzeniu, że spełnia ono wymogi formalne — zostało przydzielone do referatu sędziego SN Zbigniewa Puskarskiego.

W dniu 26 maja 2023 r. Sędzia przydzielony złożył oświadczenie, w którym powołując się na okoliczność orzekania w sprawie o sygn. IV KK 600/21, w której postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2022 r. oddalono m. in. kasację wniesioną przez obrońcę skazanego M. Ś. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. II AKa 42/20, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 6 grudnia 2019 r., sygn. II K 31/17, jako oczywiście bezzasadną, wniósł o wyłączenie od orzekania w sprawie o sygn. III KZ 13/23. Zaznaczył, że jeden z zarzutów kasacji obrońcy nawiązywał do kwestii zaistnienia w sprawie uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., co w kontekście wyniku postępowania kasacyjnego oznacza, że nie stwierdzono wystąpienia wskazanego uchybienia. Z uwagi na treść art. 536 k.p.k. nie stwierdzono również innych uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Żądanie wyłączenia od udziału w sprawie o sygn. III KZ 13/23 złożone przez sędziego SN Zbigniewa Puskarskiego zasługiwało na uwzględnienie.

Sędzia orzekał już uprzednio w przedmiocie kasacji m.in. obrońcy skazanego M. Ś. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. II AKa 42/20, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 6 grudnia 2019 r., sygn. II K 31/17 (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. IV KK 600/21). Jeden z zarzutów kasacyjnych sformułowanych przez obrońcę skazanego, po rozpoznaniu których doszło do wydania rozstrzygnięcia w sprawie IV KK 600/21 o oddaleniu kasacji jako oczywiście bezzasadnej, nawiązywał do kwestii zaistnienia w sprawie uchybienia wskazanego w treści przepisu art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. W oświadczeniu złożonym przez Sędziego podnosi się obecnie, że był on przedmiotem rozważań składu orzekającego w sprawie o sygn. IV KK 600/21, obok innych uchybień wskazanych w treści przepisu art. 439 § 1 k.p.k. — cyt.: „(...) jeden z zarzutów kasacji nawiązywał do kwestii zaistnienia w sprawie uchybienia wymienionego w art. 439 §

1 pkt 10 k.p.k. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 8 czerwca 2022 r., sygn. akt IV KK 600/21, oddalił tę kasację jako oczywiście bezzasadną (oddalił także kasację wniesioną przez Prokuratora Generalnego), co oznacza że nie stwierdził wspomnianego uchybienia. Z uwagi na treść art. 536 k.p.k. należy przyjąć, że nie stwierdził również innych uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k.”.

Obecnie Autor wniosku o wyłączenie został przydzielony (sprawa o sygn. III KZ 13/23) do rozpoznania zażalenia skazanego M. Ś. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2023 r. (sygn. III KO 106/22), którym odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. II AKa 42/20, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 6 grudnia 2019 r., sygn. II K 31/17 wobec jego oczywistej bezzasadności. Analiza uzasadnienia tego rozstrzygnięcia dowodzi, że uznając oczywistą bezzasadność wniosku skazanego M. Ś. Sąd Najwyższy dostrzegł w zaskarżonym aktualnie (tj. w sprawie o sygn. III KZ 13/23) postanowieniu z dnia 1 lutego 2023 r. (w związku z treścią wniosku o wznowienie postępowania) kwestię dopuszczalności wznowienia postępowania z powodów, o których mowa w pkt. 8-10 przepisu art. 439 § 1 k.p.k. wskazując, że „M. Ś. wskazał, że sprawa wymaga ponownego rozpatrzenia, albowiem zaistniały bezwzględne przyczyny odwoławcze określone w art. 439 § 1 pkt 8, 9, 10 k.p.k.”, w dalszej części uzasadnienia postanowienia stwierdzono, że „pismo skazanego M. Ś. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, iż w sprawie miały miejsce okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania ujęte w art. 540 § 1-3 k.p.k.”

Skazany M. Ś. (wnosząc zażalenie na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2023 r. o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania z uwagi na jego oczywistą bezzasadność) usiłuje zatem poddać ocenie Sądu Najwyższego — z punktu widzenia istnienia ewentualnych podstaw do wznowienia postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem z urzędu — m. in. te same okoliczności, które były już analizowane i stały się przedmiotem oceny dokonanej przez Sąd Najwyższy orzekający w składzie trzyosobowym z udziałem sędziego SN Zbigniewa Puskarskiego w postępowaniu kasacyjnym, w którym badana była kwestia zmaterializowania się w postępowaniu zakończonym

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 listopada 2020r., uchybień opisanych w treści przepisu art. 439 § 1 (pkt 10) k.p.k.

Procesowe ustosunkowanie się do zażalenia M. Ś. na postanowienie Sądu Najwyższego w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadnego (abstrahując od tego, jakie rozstrzygnięcie miałyby zapasć w niniejszej sprawie po rozpoznaniu zażalenia skazanego) mogłoby więc w zewnętrznym odbiorze wywołać wątpliwość co do możliwości zachowania bezstronności przez sędziego rozpoznającego sprawę (zażalenie). Wszak Sędzia przydzielony obecnie do rozpoznania sprawy III KZ 13/23 uprzednio (por. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. IV KK 600/21) w sposób procesowy wypowiedział się już w sposób wyraźny na temat braku istnienia podstaw do artykułowania twierdzeń o naruszeniu przepisów art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. (a z uwagi na treść art. 536 k.p.k. również innych uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k.), ponownie powołanych we wniosku o wznowienie postępowania złożonym przez skazanego M. Ś. Aktualnie — zważywszy na złożenie środka odwoławczego od postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2023 r. (sygn. III KO 106/22), którym odmówiono przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania sądowego, Sędzia składający wniosek o wyłączenie od udziału w sprawie musiałby ponownie (na tle tożsamego układu procesowego i faktycznego) odnieść się do tych samych zagadnień. W oczach tzw. przeciętnego i racjonalnego obserwatora mogłoby to zatem prowadzić do powstania uzasadnionego przekonania o braku istnienia warunków stwarzających możliwość zachowania obiektywizmu przez sędziego, który w niniejszym układzie procesowym znajduje się w sytuacji, w której wypowiedział się już w sposób kategoriyczny o uchybieniu będącym przedmiotem obecnie wniesionego zażalenia (w kierunku ustalenia, że do uchybienia tego nie doszło), a obecnie ponownie musiałby się odnieść do tych samych zagadnień prawnych.

Sumując należało więc uznać, że przydzielenie Sędziego SN Zbigniewa Puskarskiego do rozpoznania zażalenia skazanego M. Ś. na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 lutego 2023 r. skutkuje zmaterializowaniem się okoliczności, o której mowa w przepisie art. 41 § 1 k.p.k. — to zaś uzasadniało uwzględnienie

złożonego przez Sędziego żądania wyłączenia od udziału w sprawie prowadzonej pod sygn. III KZ 13/23.

AG